

Oglinda spartă

Mercè Rodoreda

Ochii catifelați și râsul ei molipsitor l-au topit. N-avea să uite niciodată apariția Teresei, cu taiorul de moar culoarea alunei, un trandafir roz în piept și un mantou din blană de jder până-n pământ, înghețată, bodogănind vremea.

Nu și-au spus mai mult de câteva vorbe, dar, la plecare, ea îi întinse mâna răsând, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea. A revăzut-o de Bobotează, tot la fratele lui Quim. Rafael îi spusese că i-a invitat la prânz pe-amândoi, împreună cu câțiva prieteni, fiindcă și ea și el nu-și prea găseau rostul: ea văduvă de un an și ceva, el fără nici o rudă la Barcelona. La cafea, când bărbații au rămas singuri, Valldaura întrebă din ce ramură a familiei Goday se trage Teresa. „Nu știi prea bine - îi răspunse Rafael evaziv - dar, ca văduvă a lui Nicolau Rovira, are multe relații și toate ușile îi sunt deschise”. Teresa și Eulàlia, soția lui Rafael, erau prietene bune și ieșeau uneori să se plimbe prin magazine. La o săptămână după prânzul acela, Valldaura, care se plimba singur pe Passeig de Gràcia, le văzu coborând din trăsură la intrarea în strada Casp. Teresa avea o pălărie cu pene de pasărea paradisului. „Ce pene frumoase”, îi spuse Valldaura venind la ea. „Râzi de mine?” Teresa era spectaculoasă și toți bărbații întorceau capul după ea. Ea-l luă de braț, dar se răsând: așa-ceva la Barcelona nu se făcea. Făcură câțiva pași împreună și, înainte de despărțire, le spuse că n-or să se revadă curând, primise o scrisoare de la Paris și până la sfârșitul săptămânii trebuie să plece. Peste două zile, Valldaura se duse la Culleretes. Își făcuse obiceiul ca în ziua dinaintea plecării, când bagajele erau deja făcute, să meargă acolo să mănânce frișcă. Așa își lua el rămas-bun de la Barcelona. Când era mai absent, auzi vocea Teresei: „Aș putea să m-așez la masa dumitale?” Chelnerul se prezentă imediat. „Ca de obicei, doamna Rovira?” Teresa răspunse răsând: „Da, Joan, frișcă și prăjitură”. Și, aranjându-și pe scaun mânușile și geanta, zise către Valldaura, care nu-și revenise încă din surpriză. „Precum vezi, am același obicei ca dumneata.” Au vorbit despre vreme, despre familia Bergadà, despre Joaquim, pe care Teresa nu-l cunoștea. Apoi, câteva clipe, nu știură ce să-și mai spună. Teresa oftă: „Ce frumos trebuie să fie să călătorești...” El îi răspunse că s-a săturat să tot cutriere lumea, mereu singur, că totdeauna se temuse să se însoare c-o străină. „Uneori iese bine, dar n-am avut niciodată dorința să-ncerc.” Brusc își aminti de Bàrbara și se făcu roșu ca racul. Teresa mesteca-n frișcă cu lingurița și, aruncându-i o privire fals inocentă, își zise: „Cine știe ce isprăvi o fi făcut pe unde-a umblat!” Aproape nu-și mai vorbiră. Când se ridicară, Valldaura își luă rămas bun cu părere de rău. Era pierdut.

A doua zi, înainte să iasă din hotel cu valiza, dădu dispoziție ca zilnic să-i fie duse Teresei flori. „Violete; cât timp or să fie.” Idila de la Viena părea să reînceapă. Ceva mai pământeană. Lăsă o cutie plină de cărți de vizită. Pe toate scrisese: „Cu devotament.”

Mercè Rodoreda, *Oglinda spartă*. București: Editura Meronia, 2000, pp.24-25. - Traducció de *Mirall trencat*, Barcelona: Club Editor, 1974, pp.73-75.

Traduit per Jana Balacciu Matei